

MAMARAZZO

RODDELS & ROMANTIEK

GIJS
MULLER

Mamarazzo

Roddels en romantiek

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: december 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stilting
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8315-416-9
ISBN Paperback: 978-90-8321-572-3

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Op een dinsdagmiddag werden Marion en Wolf Helmers bij Evert Horteboer, de hoofdredacteur van Sjobiz, geroepen en werd hun doodleuk medegedeeld dat er voor beiden een ontslagprocedure in gang was gezet. 'Niet dat jullie je werk niet goed doen, daar gaat het niet om. Hoewel dat de laatste jaren natuurlijk ook niet echt overhield. Maar dat is niet het belangrijkste. Het is gewoon een andere wereld geworden. Dat is het. De verkoop van het blad zelf loopt hard terug en we gaan vol inzetten op online.'

De twee hadden hem verbijsterd aangehoord. 'Is het een grap?' vroeg zij. 'Dit kun je niet menen, Evert. Wij zijn Sjobiz, wij ádemen Sjobiz. Sjobiz kan niet zonder ons.'

'We gaan het toch proberen. Is dat niet dapper?'

Als verdwaasd hadden ze een uur later het pand verlaten, met ieder een doos met persoonlijke spullen en wat mappen met knipsels van succesartikelen. Tijdens de rit naar huis hadden ze grimmig gezwegen. Wat viel er te zeggen? Twintig jaar hadden ze voor het blad gewerkt en dat waren mooie jaren geweest. Altijd hadden ze een goede relatie met de sterren gehad – met bijna allemaal – en bijna altijd hadden ze het perfecte compromis weten te vinden tussen de belangen van de artiesten en de sensatiezucht

van hun lezers. Hoe kon Sjobiz die vertrouwensband die ze met al die zangers, acteurs en politici hadden opgebouwd zomaar weggooien? Hoezo een andere wereld? Of je het nou in een blad publiceerde of op internet, wat maakte dat uit? Daar ging het toch niet om? Sinds wanneer was *hoe* belangrijker dan *wat*?

‘Ik denk dat ze van jou af wilden,’ stelde Marion thuis in de keuken bij een ijskoud wodkaatje voor de schrik. ‘Ze hebben je niet meer nodig omdat tegenwoordig iedereen met zijn mobiele telefoon fotograaf is. En ze dachten natuurlijk dat ze dan problemen met mij zouden krijgen en daarom hebben ze ervoor gekozen ons dan allebei maar weg te sturen. Dat moet het zijn. Kan niet anders.’

‘Het is dus weer allemaal mijn schuld,’ jammerde Wolf en hij schonk zich een tweede troostglaasje in.

Marion knikte. Zij was de beste societyjournaliste van Nederland, dat wist iedereen. Haar stuurde je niet weg, tenzij je daar een verdomd goede reden voor had. Ze kon toch ook zo ergens anders aan de slag? Kwestie van een telefoontje. ‘Ik ga zo Van der Linde bellen. Hij springt een gat in de lucht als hij hoort dat hij mij kan krijgen. Ik zal proberen voor jou ook iets te regelen, maar ik kan niks beloven.’

‘Begrijp ik,’ zei Wolf. ‘Ik ben een beetje een loser. Maar dat ben ik altijd geweest.’

‘Bravo. Zelfkennis is het hoogste goed. Doe mij er ook nog eentje.’ Marion wees met haar wijsvinger naar het kleine glaasje dat voor haar stond.

Terwijl ze werd ingeschonken ging Marions telefoon. Ze keek op het display. 'Crazy Natas. Ik neem maar even op.'

'Tuurlijk.'

Marion drukte op het display en hield de telefoon aan haar oor. 'Hallo lieve Natas,' sprak ze vriendelijk. 'Hoe gaat het? Kan je weer niet zonder me?'

Het werd een lange, emotionele avond, die gekleurd werd door wodka en diverse belangrijke telefoontjes. Hilbert van der Linde bleek minder toeschietelijk dan Marion gedacht had en ook *good old* Frenk Vermeijen toonde geen interesse. 'Wat zijn dat voor idioten?' briepte ze. 'Telt vakmanschap opeens niet meer mee? Willen ze liever goedkope stagiaires van de School voor Journalistiek? Vind je het gek dat ze geen bladen meer verkopen? Er is geen kwaliteit meer.'

Later – toen ze samen al bijna een fles ophadden – werden ze gebeld door wereldster en charmezanger Alberto Massini, die Marion met verstikte stem vertelde dat zijn huwelijk aan gruzelementen lag. 'Sorry dat ik je zo laat bel, maar ik weet even niemand anders die ik kan vertrouwen. Ik zit helemaal stuk, want het sprookje met Leoni is voorbij.'

'Dat meen je niet. Dat meen je niet.' Marions stem sloeg over. 'Wat verschrikkelijk. Wat is er gebeurd?'

Na bijna twintig minuten beladen stilte in de keuken, waarin zij met haar telefoon aan haar oor luisterde, knikte en alleen wat kleine woordjes

ter instemming en aanmoediging sprak – *ja ja, uiteraard, begrijp ik, o jee* – kwam het gesprek ten einde en nam ze met tranen in haar stem afscheid van hun vriend Alberto. ‘Je doet geen gekke dingen, hoor je me? Je gaat rustig slapen en we bellen morgenochtend. Dit hoort er allemaal bij en het komt weer helemaal goed. Geloof me. En ik kan het weten. Dag. Dag lieverd. Dag.’

‘Vertel,’ zei Wolf.

‘Hij heeft tien jaar lang zijn piemel in ongeveer elke achtergrondzangeres met wie hij gewerkt heeft, gestoken en daar is Leoni opeens achter gekomen. Het is een drama.’

‘Heeft-ie wel tien jaar lol gehad. Is ook wat waard.’

‘Maar zie je nou? Hij belt mij. Uit zichzelf. Dat is wat ik heb opgebouwd in al die jaren. Ze bellen me omdat ze me vertrouwen. Ze weten dat ik zoiets respectvol en met gevoel naar buiten breng. Het is een vak, het is verdomme een vak.’

Een half uur later besloten ze dat de voorzienigheid met dit telefoontje van Massini haar een handje had toegestoken. Dit was een scoop van het allerhoogste niveau waar ze iets mee konden doen.

‘We kunnen een YouTube-kanaal beginnen,’ opperde Wolf. ‘En als we dan heel veel abonnees hebben kunnen we er advertenties op zetten en verdienen we bakken met geld.’

‘Dat doen we. Natuurlijk. Ik ga in beeld. Heb ik altijd al gewild.’ Marion sprong op en begon enthousiast door de keuken te banjeren. ‘Jezus ja, dat doen we. Weet jij hoe dat technische

allemaal moet? Moeten we wel snel zijn. Want dit komt natuurlijk ook bij Sjobiz en de andere bladen terecht.'

'Kom ik wel uit, denk ik.'

'We moeten het meteen online zetten. Is er nog wodka of was dit de laatste fles?' Misschien maar even een lijntje nemen. Vind je niet? Het is oorlog. We moeten aan de bak. Kom op.'

Diezelfde nacht nog maakte Wolf een YouTube-account aan en nam hij het emotionele verslag van Marion op, waarin ze de natie op de hoogte stelde van het verschrikkelijke nieuws: Alberto en Leoni waren uit elkaar. Gefluisterd werd dat hij een ander had. En misschien wel meer dan één. Het sprookjeshuwelijk dat destijds in Venetië was begonnen, leek te gaan eindigen in een drama. 'Daar waar ze eerst innig samen in een gondel over de grachten van de mooiste stad ter wereld voeren, op weg naar de kerk en het eeuwige geluk, proberen ze nu zwemmend in een ijskoude Hollandse zee van tranen het hoofd boven water te houden.'

Het filmpje werd gepost. 'Jezus, wat ben ik toch goed,' zei Marion. 'Ik zie er prima uit en de tekst is in orde. Je hangt aan mijn lippen.'

Het enthousiasme werd enigszins getemperd toen ze de volgende dag aan het einde van de ochtend met enorme houten hoofden moesten vaststellen dat het filmpje nog door niemand bekeken was. Door niemand.

'Ja, zoiets moet groeien natuurlijk,' zei Wolf. 'Dat lukt niet van de ene dag op de andere.'

‘Het shot is niet goed,’ besloot zij. ‘Daar komt het door. Je bent een fotograaf, geen cameraman. Het is omdat het shot niet goed is.’

‘Als niemand kijkt, zien ze toch ook niet dat het shot niet goed is?’

‘Ja probeer je er maar onder uit te lullen. Je bent een loser, Wolf. Ik heb even helemaal geen zin in je. Ik ga in bad.’

Zij vertrok naar de badkamer. Hij ging voor zichzelf koffie maken.

Even later hoorde hij dat ze met iemand aan het bellen was en sloop hij zacht de trap op om mee te luisteren. ‘Liefie, ik geef je groot gelijk,’ klonk het door de badkamerdeur heen. ‘Ik zou ook liever met een plant getrouwd willen zijn dan met een man. Want van een plant ben je zo af. Een kwestie van geen water geven. Met een man ligt dat veel ingewikkelder.’

Wolf sloop weer terug. Marion was in gesprek met *sweet crazy* Natasja, die de laatste jaren een beetje als een dochter voor hen was. Soms moest je als roddeljournalisten namelijk ook een beetje therapeut zijn. Een schat van een meid, die Natas, maar zo gek als een deur.

2.

In het half jaar dat volgde, veranderde het leven van Marion en Wolf radicaal. Na een paar maanden bleek dat ze zich moesten aanpassen aan een geheel nieuwe financiële situatie en dat ze niet in hun Gooise huis konden blijven. Het YouTube-kanaal Mamarazzo had nog maar nauwelijks tweehonderd abonnees en leverde nog niets op. 'Komt wel, komt wel,' riep Marion. Ze had gelezen dat Steve Jobs, Jeff Bezos en Elon Musk de eerste jaren ook hadden lopen sappelen in een garage. Dat hoorde nou eenmaal bij ondernemen, daar moest je doorheen.

Natuurlijk was het Wolfs schuld dat het niet sneller ging dan het ging. Iedereen die het kanaal bezocht of de filmpjes op de social media bekeek, zag meteen dat het van heel andere kwaliteit was dan wat bij SBS, RTL of de NPO werd uitgezonden. Zijn amateurisme zorgde ervoor dat ze nog niet doorgebroken waren bij het grote publiek.

Gelukkig was de villa in Baarn enorm in prijs gestegen en konden ze zich na de verkoop ervan een nieuwbouwappartement in Almere-Poort veroorloven, dat toevallig vlak voor oplevering was vrijgekomen omdat de oorspronkelijke koper door omstandigheden had afgehaakt. Het was een stap terug natuurlijk, maar de vaste lasten waren laag en het was een nieuwe start. Daar kreeg je energie van, vond Marion.

De dag dat ze overgingen was het ook nog lente, wat dat gevoel alleen maar versterkte. Met enige pijn in het hart hadden ze afscheid genomen van het oude huis en de buurt en waren ze achter de verhuiswagen aangereden naar hun nieuwe leven.

‘Waar moeten deze dozen heen?’

‘Er staat *keuken* op, Wolf. Dus?’

‘Dus wat?’

‘Waar moeten de spullen heen uit de dozen waar *keuken* op staat? Doe eens een gok.’

‘Zeg het maar. Net moesten de spullen uit de doos waar *kantoor* op stond naar de berging beneden, dus.’

‘Omdat we hier geen kantoor meer hebben zoals op de Zweerslaan. En we hebben wel een keuken. Dus.’

‘Dus de spullen in de dozen waar *keuken* op staat, moeten daar ook naartoe?’

‘Geniaal.’

‘Zeg dat dan. En we gaan niet de hele dag lopen kissebissen hoor, daar heb ik helemaal geen zin in.’

‘Ik kissebis niet. Ik kissebis nooit.’

‘Je begon aan het voorstadium van kissebissen. Het was op de rand van gekissebis. En dat wil ik gewoon niet.’ Wolf schudde zijn hoofd. ‘Ik wil vrolijkheid en geluk. We beginnen helemaal opnieuw en we worden weer net zo gelukkig als vroeger.’

‘Mag ik even braken?’

‘Verdomme Marion. Wat is dit nou? We

zouden hier weer verliefd worden op elkaar. Liefde, weet je wel.'

'Ik heb geen tijd, ik zit midden in een verhuizing.' Ze blikte om zich heen terwijl ze zich het zweet van haar voorhoofd wiste. 'Wat een rotzooi. En alles is stoffig. We moeten ook snel een werkster vinden. Goeie god. Zo kom ik toch nergens aan toe? We zouden vanmiddag die vlog over de borsten van Veva opnemen en online zetten. We zijn al een dag te laat.'

'Geen mens die het merkt.'

'En daarom komt het niet van de grond, Wolf. Dat is de kern. Omdat jij denkt dat het allemaal niet uitmaakt. Je moet meedenken en fanatiek zijn, anders lukt het nooit. Kom op nou.'

'Misschien kunnen we een special maken over verhuizen.'

'Boring. We zijn de Libelle niet.'

'Bekende Nederlanders en hun verhuizingen dan. Zijn Erik en Caroline niet pas ergens anders gaan wonen?'

'BBB, DD, OO. Baby's, bruiloften, begrafeningen. Drank en drugs. Ontrouw en overspel. Wanneer leer je eens waar het om gaat in ons vak?'

'Wat is eigenlijk het verschil tussen overspel en ontrouw?'

'Pak jij de keukendozen uit en zet daarna de camera op, dan ga ik vast aan mijn tekst werken. Zal ik die kleine wratjes nou wel of niet noemen?'

'Ik zou het niet doen. Ik denk niet dat ze dat op prijs stelt en dan zijn we haar kwijt.'

'We hebben een schandaal nodig. Ophef. We

moeten iets doen om door te breken. Verzin jij dan iets.'

'Straks. Eerst maar even die keukendozen.'

Terwijl Wolf even later bezig was de in zacht papier ingepakte koffiekopjes uit te pakken en ze keurig netjes op een rij in het kastje boven het aanrecht te zetten, hoorde hij holle geluiden in het appartement van de burens. Kijk aan. Die waren ook gearriveerd. Straks maar eens langsgaan om kennis te maken.

Marion denderde de woonkamer binnen. 'Jezus, ik heb precies gedaan wat je zei en de tekst direct in die autocue-app gezet en nu is alles weg. Je hebt het verkeerd uitgelegd. Ik heb precies gedaan wat je zei.'

'Ik zal zo wel even kijken. Het is heus niet weg. Volgens mij zijn de burens er ook. Zo te horen.'

'Schiet je een beetje op. De camera moet worden opgesteld.'

'Het is een vrouw alleen toch?'

'Met haar zoon. Ze is net gescheiden. Ach ja, *some girls have it all.*'

3.

Op dat moment stonden Pien en haar zeventienjarige zoon Victor aan de andere kant van de muur te midden van een onbeschrijfelijke rotzooi wanhopig om zich heen te kijken. Overal stonden tassen, dozen, koffers, lampen en stoelen. De goedkope verhuizers hadden alles zonder beleid of overleg in het appartement neergekwakt en waren meteen weer vertrokken.

‘Best wel gezellig zo,’ grijnsde Victor. ‘Niks meer aan doen.’

Pien plofte neer op de bank die midden in de kamer stond en zuchtte. ‘Verschrikkelijk dit. En alles is zo stoffig. We moeten een werkster zien te vinden. Als ik er een kan betalen.’ Ze zuchtte weer. ‘Ik denk dat ik gewoon alle kleine spullen straks in dat zijkamertje pleur en dan halen we er zo nu en dan wel iets uit als we het nodig hebben. Zoiets.’ Ze keek om zich heen. ‘En ik wou dat ik wist in welke doos het Nespresso-apparaat zat. Waar heb je eigenlijk met papa afgesproken?’

‘Hij zegt dat er hier een restaurantje in de buurt is waar je ook kan lunchen. Aan het eind van de weg.’

‘Je mag over een uur vertrekken. Eerst even al die spullen naar dat kamertje.’

‘Over een uur? Dan ben ik veel te laat. We hebben om half één afgesproken.’

‘Dan ben je maar te laat. Nu ben ik eens aan de

beurt. Nu draait het leven eens een keer om mij. Ik ben al doodzenuwachtig van de hele situatie. Ik heb eigenlijk nog nooit alleen gewoond. Weet je dat? Zonder man bedoel ik.'

'Ik ben er toch?'

'Jij bent geen man, jij bent mijn zoon.'

'En dan ben ik geen man?'

'Je weet heel goed wat ik bedoel. Je moet me minstens nog even helpen met al die kleine spullen, Vic. Ik word gek van die rotzooi.'

Victor keek op zijn horloge. 'Dan moet ik wel even bellen. Dat hij weet dat ik eraan kom.'

'Want stel je voor dat hij even moet wachten. Jezus, ik heb tienduizend uur van mijn leven op die man gewacht.'

'Hij heeft het ook niet makkelijk, mam. Volgens mij is hij best eenzaam.'

'Mooi zo. Ja, dat zal 'm inderdaad wel behoorlijk tegenvallen, zo alleen op die flat.' Pien stond op, draaide zich naar het grote raam en vormde met haar handen een toeter voor haar mond. 'O jee, wat krijgen we nou? Er is niks in huis. Hoe kan dat nou? Vroeger was er altijd van alles in huis. Ja vent, dat is omdat je boodschappen moet doen als je iets in huis wil hebben. Dat heb jij nooit geweten hè?' Ze plofte weer op de bank. 'Ik wed dat hij doodongelukkig is. Ik hoop het echt. Jullie mannen weten niet wat vrouwen allemaal voor jullie doen.'

'Er is geen vrouw op de wereld die iets voor mij doet.'

'En ik dan?'

'Jij bent geen vrouw, jij bent mijn moeder.'

‘En ben je dan geen vrouw?’

‘Je weet best wat ik bedoel.’

Ze keken even naar elkaar en lachten. Zo lastig als Pien het altijd had gehad met de mannen in haar leven, zo simpel en gezellig was het contact met haar zoon. Pubertijd? Nooit van gehoord. Ze mocht zich wat dat betreft gelukkig prijzen, wist ze door de verhalen van vriendinnen. ‘En die andere vrouwen komen vanzelf,’ zei ze. ‘Helaas, want dan ben ik je kwijt. Dat gaat vroeg of laat gebeuren. Ik zou het fijn vinden als je de dames een beetje netjes behandelt.’

‘Maak je geen zorgen, mam. Er is geen meisje dat mij wil. Heb ik al gemerkt. Ze willen geen nerd van zeventien. Ze willen een sportschooltype van in de twintig. En geef ze eens ongelijk.’

‘Hou op met die onzin, Victor. Jij weet niet hoe vrouwen denken. Maar voorlopig ben ik wel blij dat er nog geen kapers op de kust zijn. Voorlopig hebben we elkaar.’

‘Beter dan niks.’

‘En zo is het.’

Anderhalve kilometer verderop zat Frans Meerkleijer, een stevige, nogal alledaags uitzijnde vijftiger, aan de bar van bistro Le Bistro. Hij blikte wat ongemakkelijk om zich heen. ‘Stil vanmiddag hè?’

‘De lunch is altijd rustig,’ antwoordde grote Bob, die bezig was met de bestelde cappuccino. ‘Is heel normaal. In elk restaurant is het rustig tijdens de lunch. Heel normaal. Heel normaal.’ Hij keek over zijn schouder en bestudeerde zijn

enige klant nog eens goed. 'Ken ik u niet ergens van?'

'Zou kunnen,' klonk het afstandelijk.

'Van de televisie toch?' Hoe heet u ook alweer?'

Een grotere vernedering was er niet, als mensen hem naar zijn naam vroegen, vond Frans. Het benadrukte dat hij vergane glorie was, dat hij nu al iemand uit een grijs verleden was. Hij wist echter dat tegenstribbelen en geen antwoord geven waarschijnlijk tot nog meer vernedering zouden leiden, omdat dat het ongemakkelijke gesprek alleen maar zou verlengen. 'Frans Meerkleijer,' lispelde hij gehoorzaam.

'O ja natuurlijk. Meerkleijer. Presentator toch? Van die quiz met die kandidaten. Was leuk. Jammer dat-ie gestopt is. Wou u niet meer?'

'Zoiets. Laten we het daarop houden.'

'Wacht,' riep grote Bob blijmoedig. 'Opeens weet ik het weer. Er was iets met drugs toch? Had u niet drugs gesmokkeld in België?'

'Ik ben daar inderdaad voor veroordeeld, maar vindt u het heel erg om het daar nu niet over te hebben?'

'Sorry. Ik begrijp het. Pijnlijk natuurlijk. Neem me niet kwalijk. Ik zeg al niks meer.' De grote man richtte zijn aandacht weer op het koffieapparaat

Frans pakte de kaart en bekeek die. 'Bistro Le Bistro.' Het was zaak nu snel over iets anders te beginnen. 'Leuk. Terug naar de jaren zeventig. Alles komt terug. Ik zit tegenwoordig in de sokken. De trend is op het moment ook helemaal

om terug te gaan naar de oude waarden. Het is opeens uit met de pretsokken. Vorig jaar draaide alles om kerstsokken, paassokken, strandsokken, tv-sokken, sekssokken, noem maar op. Maar dat is opeens voorbij. Het is nu de grijze degelijke anklet. Zonde hoor. Er gaat al zo veel kleur verloren. Ik zit er daarom over te denken een veterlijn op te zetten. Veters in verschillende kleuren. Dat dat het helemaal wordt. Maar het is moeilijk. Voor iedereen. Je weet nooit wat de mensen willen. Hoelang zit u hier al?’

‘Een half jaar.’

‘Het is wel een aardig concept, één menu. Maar als je er niet van houdt, ga je natuurlijk ergens anders heen.’

‘Iedereen houdt van biefstuk, friet en sla,’ bromde Bob, terwijl hij de cappuccino voor zijn enige klant van de middag neerzette. ‘En ik ben het enige restaurant in de wijk. Het moet gaan lopen. Dat kan niet anders. Er komen steeds meer mensen uit de stad hiernaartoe. Die appartementen aan het eind van de weg zijn nu ook klaar. Ik zag de verhuishagens al rijden vanochtend. Er trekken veel mensen uit de stad in die appartementen.

‘Ik weet het,’ zei Frans somber. ‘Mijn vrouw gaat daar wonen met mijn zoon. Ik heb hier met hem afgesproken voor de lunch. Victor heet-ie. Aardige knul.’

‘Uw vrouw en uw zoon gaan daar wonen, maar u zelf niet?’

‘Ik wil het er niet over hebben.’

‘Sorry.’

‘Geeft niet. Biefstuk, friet, sla. Heel wat beter dan die vieze diepvriesmaaltijden die ik de laatste tijd naar binnen werk tijdens Een Vandaag. Als Victor er is zullen we bestellen.’

‘Geen haast.’ Bob probeerde een lachje. ‘Voorlopig kan de keuken de drukte nog net aan.’

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=mamarazzo>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ